Jakten på seger – en roman om hur jag kom ut ur församlingen Arken

Spara som PDF

Jag skulle vilja berätta lite om bakgrunden till min ganska nyutkomna roman *Jakten på seger* (Timoteus förlag), vad som hände mig under åren i församlingen Arken. Min bok påbörjade jag ett halvår efter att jag lämnat den karismatiska trosförsamlingen i Kungsängen utanför Stockholm, efter nästan tio år i denna kyrka. I min roman *Jakten på seger* så kallar jag församlingen Arken för "Troskällan" och platsen för händelserna är förlagda till J ör Kungsängen. Endast detaljer är uppdiktade, som till exer

pastorer från USA. Själv kallar jag mig för Ellinor i boken.

Varför dessa omskrivningar om man ändå förstår att det är Arken som boken handlar om? Jo för att jag ville ha lite "distans" till de verkliga namnen och personerna när jag författade den. Den omtumlande resa jag varit igenom i församlingen är mitt personliga vittnesbörd och jag känner idag inte den minsta slags bitterhet mot församlingen eller mot någon andlig ledare där. Idag har jag kommit tillbaka till ett normalt vardagsliv här i Halmstad och jagar inte längre de andliga och känslomässiga kickar som i Arken blev det ekorrhjul som jag dagligen sprang i.

Idag tror jag på en Gud som verkar på ett suveränt sätt och som inte är beroende av att vi "krigar" i andevärlden och skriker på djävulen för att få tillbaka saker från Gud. Jag tror inte att man som jag gjorde behöver stå hemma i sitt kök och försöka driva ut demoner ur sig själv, något vi också praktiserade i församlingen på s.k. befrielsemöten. Jag tror inte heller att våra mänskliga ord har skapande kraft i sig och att du inte får uttala högt om du till exempel har influensa, för då

blir du ännu sjukare enligt Arkens trosförkunnelse. Men jag tar det från början.

Den första tiden i församlingen

Jag glömmer aldrig den första tiden när jag kom till församlingen Arken. Jag kände mig som inlindad i bomull, både i kropp och själ, och jag tyckte att jag kommit till världens mest underbara församling och bibelskola, bibelskolan *Jesus helar och upprättar*. Visst låter det både hoppfullt, trosstärkande och löftesrikt med ett sådant namn på en bibelskola? Kärleken tycktes flöda gränslöst rakt in i mitt hjärta och jag grät floder av tårar som snabbt blev till känslomässiga kickar jag ville uppleva varje dag. Och det fick jag! Både hemma och på bibelskolan sprutade tårarna. Det här var helt enkelt platsen för helande och upprättelse, något som utlovades av lärarna som förklarade att det skulle ske stegvis i en process. På höstterminen skulle vi "tömma oss" och gråta ut över vårt förflutna. Det var "höstregnets tid”. På våren skulle upprättelsen komma och i bönerummen där vi fick förbön skulle skratt och lycka manifestera sig. Vi skulle bli fria som kor som stått inne i sina bås och släpps ut på grönbete. Så vad hände?

Symtom kommer smygande

Jag misslyckades med att på vårterminen blomma ut i det utlovade skrattet, och jag hoppade faktiskt inte som en frisläppt ko på en grön sommaräng. Nej, i själva verket hade jag börjat känna mig fysiskt och psykiskt svag och jag upplevde skrämmande symtom som jag inte kunde förklara. Men i mitt utsatta läge så trodde jag att det hade med helandeprocessen att göra. Säkert var det bara ”kamp i andevärlden” – som man sa! Och eftersom jag regelbundet mötte den helige Ande och grät floder så blev jag ju bara mer och mer helad, resonerade jag. Detta medan det intensiva livet med helandekonferenser och seminarier pågick i församlingen Arken och jag lyssnade varje ledig stund på det som ansågs vara "Andesmord" undervisning med pastorerna på CD.

Så i varje källa

Jag skänkte också mycket pengar i kollekten, eftersom ledarskapet sa att både helande och riklig skörd var en garanti tillbaka när man som en "glad givare" gav tionde, löftesoffer, kärleksgåvor, troslöften och kontanter. Pastor Linda Bergling bedyrade att man ska lägga kollekt i varje möte; det är viktigt att så i varje källa, förklarar hon i undervisning som finns på YouTube. Man fick också ofta höra att om man hörde Gud säga flera summor i huvudet, så skulle man välja den högsta summan han sa. Jag tyckte ofta att det var svårt att höra Gud säga en siffra. Pastor Gunnar Bergling bad ofta överenskommelsebön med församlingen om stora summor som skulle komma in. Det var allt från 50 000 upp till en miljon, och ofta fick man in vad man bad om. Efteråt har jag fått veta att många

medlemmar lever i fattigdom och att de inte sällan tar stora banklån för att hjälpa församlingen. Men man får inte den utlovade pengaskörden eller de utlovade miraklerna. I Arkens tidning *Helande Löv* (jag kallar den i boken för *Victory magazine*) läste jag i ett nummer att uteblivet tiondegivande kunde ge djävulen rättigheter att attackera ens familjemedlemmar med olyckor. För att behålla helande skulle man bland annat gå på möten och ge tionde och i kollekter. Blev man inte helad så var orsaken att man behövde större tro, och lösningen var då att gå på fler möten – sa Gunnar Bergling.

Psykisk ohälsa

Det är vanligt att många medlemmars psykiska och fysiska hälsa kraftigt försämras eftersom trosundervisningen och pengatjatet skapar stress och stark prestationsångest. Jag har hört det från säkra källor att många från Arken hamnar på psykakuten, men jag har också egna dåliga erfarenheter av detta. I boken berättar jag om hur jag sakta men säkert gick in i en djup psykos och började höra skrämmande röster i huvudet. En psykisk och fysisk krasch så stor att jag till slut blev inlagd på sjukhus. Men vistelsen på sjukhuset innebar inte någon sjukdomsinsikt och jag insåg inte heller att den osunda undervisningen bidragit starkt till att jag insjuknade. Sjukdomsinsikten kom så småningom men tyvärr återvände jag till Arken efter två års sjukskrivning i min hemstad. Där fortsatte min jakt efter helande i vad som verkade vara ett evinnerligt ekorrhjul av hejdlös gråt, täta konferenser, timslånga möten, manipulativa kollekttal, besök av amerikanska framgångsteologiska trosförkunnare, utmattning, stressymptom, intensivt ideellt arbete och ständig brist på pengar.

Jag blev varnad

Den karismatiska troskarusellen fortsatte snurra i mitt liv och jag gick flera år i församlingen Arkens bibelskola *Jesus helar och upprättar*, allt för att vinna seger, helande, mirakler och härlighet! Men en dag hände något mycket oväntat i mitt liv hemma i lägenheten i Stockholm. En före detta bibelskoleelev skickade ett sms som varnade för Arken och trosrörelsen och jag började läsa på bland annat BibelFokus och andra sidor på internet om både Trosrörelsens rötter och om framgångsteologin. Jag fick då läsa många vittnesbörd om dess ödesdigra konsekvenser i många anhängares liv. Den dagen blev början till en stor förändring för mig och jag upplevde hur Gud starkt bekräftade att jag skulle lämna Arken. Faktiskt så överbevisade han mig många gånger tills jag tog steget fullt ut att lämna församlingen som jag älskat så högt. Där hade jag fina vänner och min andliga familj. Beslutet var uppslitande och svårt, men jag ville lyda det som jag uppfattade så klart var Guds vilja.

Tiden efteråt
Jag flyttade tillbaka till min hemstad Halmstad och många gånger kändes vardagen så intetsägande och grå. Borta var alla de livfulla konferenserna och de eldiga mötena. Allt kändes tyst, tråkigt och ensamt och snart upplevde jag saknad och abstinens efter att gå på möten. Men allteftersom tiden gick så lugnade jag ner mig och jag började uppskatta de små glädjeämnena i vardagen och i vandringen med Jesus.

Idag vet jag att Gud kan hela men ibland sker det ändå inte hur stark tron än är hos en människa. Jag tror på att givande ska komma från hjärtat och inte nödvändigtvis är något som garanterar att alltid få stora summor pengar, helande och mirakler tillbaka. Efter att Jesus dog på korset tror jag inte vi behöver driva ut demoner ur oss själva eller varandra. Gud själv strider för oss och han besegrade demonerna på Golgata kors. Det är en smal väg som Gud visade mig på och många gånger tycker jag det är svårt att som troende vandra den. Jag har inte heller alla de svar man så ofta önskar att man som "avhoppare" och kristen hade. Men jag försöker vila i att Jesus är den som har de svaren.

I trosrörelsen är allting svart eller vitt. Men livet är inte antingen svart eller vitt och det kristna livet inte lika med allt eller inget. Vandringen med Jesus innehåller också de lite mörkare färgerna, men i Arken var tillvaron som en illusion av färger i endast skira pasteller. En sann bibelgrundad undervisning om korset, frälsning och omvändelse saknades hos Arken.

Jag känner tacksamhet över att jag fick en dyrbar möjlighet att ge ut min bok *Jakten på seger*. Om du läser boken hoppas jag att den blir till glädje, stöttning och kanske ger viss insikt till dig som lämnat Arken eller ett liknande sammanhang bakom dig.

> "Mina får lyssnar till min röst, och jag känner dem, och de följer mig. Jag ger dem evigt liv. De skall aldrig någonsin gå förlorade, och ingen ska rycka dem ur min hand." (Johannes evangelium 10:27-28)

/Anna-Karin Stenberg

Här hittar du mer information om Anna-Karins roman samt information om hur du kan beställa den:
https://bibelfokus.se/jakten_pa_seger